

equilibrio entre las competencias en juego al que apuntábamos en términos generales en el fundamento jurídico segundo, que el ejercicio de la competencia de normalización lingüística en los términos del art. 3 del Decreto 125/1984 respeta la competencia estatal sobre ordenación de los instrumentos públicos.

En conclusión se trata de reglas a cuya operatividad no se anuda consecuencia alguna que sea relevante para el régimen de la naturaleza y contenido de las escrituras públicas, ni para la disciplina de los requisitos y condiciones de validez y eficacia de las mismas, que no resulta en modo alguno afectada.

No puede, por lo expuesto, entenderse que la Generalidad de Cataluña al establecer, en el ejercicio de su competencia para normalizar el uso de la lengua catalana en las escrituras públicas, las reglas contenidas en el art. 3 del Decreto 125/1984, de 17 de abril, haya invadido la competencia reservada al Estado por el art. 149.1.8.ª de la Constitución en materia de ordenación de los instrumentos públicos, cuya unidad de regulación no ha sido inconstitucionalmente atacada.»

II.2: TRIBUNAL SUPREM

per Jaume VERNET I LLOBET

sts de 23 de febrer de 1989 (sala 5.ª). Rep. Ar. núm. 231 de 1989.

El Tribunal Suprem desestima l'apel·lació promoguda contra un acord de l'Ajuntament de Zamudio que convocava una plaça d'administratiu, especialitzat en comptabilitat. La provisió de la plaça es cobria per oposició, la qual es componia de tres exercicis voluntaris, un dels quals versava sobre el coneixement de l'euskera. La sts s'inscriu en la darrera tendència del Tribunal, en el sentit d'acceptar exercicis sobre el coneixement de l'euskera, voluntaris i no eliminatoris, sempre que responguin, al seu parer, a exigències objectives, la qual cosa evita la vulneració del principi d'igualtat. De manera que la puntuació que es pugui obtenir pels opositors, en paraules del Tribunal Suprem:

«no implica la discriminación a que alude el apelante, ni conculca los preceptos constitucionales invocados, ya que a medio del ejercicio voluntario discutido se persigue tanto el fomento de la lengua de la Comunidad Vasca, patrimonio cultural que debe ser objeto de especial protección, como el reconocimiento del derecho de los ciudadanos a usarla, que es también un derecho constitucionalmente protegido. En suma, pues, el ejercicio sobre el conocimiento del euskera, voluntario y no eliminatorio, insistimos, no quebranta la igualdad de los ciudadanos, en términos de generalidad, ni en orden al acceso a la función pública, en cuanto responde a exigencias objetivas constitucionalmente protegidas en razón de la cooficialidad de

lenguas, generadora de aparentes desigualdades, producto del bilingüismo, que no resultan tales en realidad, habida cuenta la existencia de circunstancias de rango fundamental determinantes del especial tratamiento, debiendo finalmente advertirse que, en la oposición puesta en tela de juicio, la especial naturaleza de la plaza convocada no desvirtúa en modo alguno nuestras consideraciones anteriores, toda vez que la función pública de un administrativo, tanto puede ejercerse desarrollando técnica o práctica contable, como relacionándose con los ciudadanos vascos, los cuales tienen reconocido su derecho a utilizar el euskera.»

sts de 7 de febrer de 1989 (sala 4.ª). Rep. Ar. núm. 1.023 de 1989.

Aquesta Sentència entén d'un acord impugnat de la Diputació Foral de Biscaia. Acord pel qual es convocava un concurs-oposició per proveir quatre places de funcionaris per a tècnics superiors enginyers de camins. La fase d'oposició constava de sis exercicis, quatre dels quals eren obligatoris i els dos restants voluntaris; entre aquests darrers es trobava una prova sobre el coneixement de l'euskera. El Tribunal continua en la línia, encara recent, d'acceptar les proves lingüístiques, mentre siguin comptades com a mèrits per millorar la puntuació global atorgada en els exercicis obligatoris i eliminatoris. De manera que la valoració obtinguda per aquella prova no resulti determinant ni decisiva per obtenir la plaça objecte de concurs. Una sts clau per comprendre el canvi jurisprudencial fou la de 25 de gener de 1988, rep. Ar. 427 de 1988, a la qual ens remetem.

sts de 21 de febrer de 1989 (sala 5.ª). Rep. Ar. núm. 1.131 de 1989.

En aquest cas, el Tribunal Suprem accepta, com ja ho havia fet la sentència apel·lada de l'Audiència de Barcelona, un acord de l'Ajuntament de Barcelona sobre les bases per a un concurs-oposició per cobrir 17 places de tècnic mitjà de sanitat, on s'exigia la realització d'un exercici sobre el coneixement de la llengua catalana de caràcter obligatori, però no eliminatori. Amb anterioritat, poques han estat les sentències que s'han pronunciat sobre l'acceptació d'exercicis obligatoris, ja que normalment sobre els que ha hagut de resoldre el Tribunal Suprem eren de caràcter voluntari. En aquest supòsit, el Tribunal Suprem basa el seu pronunciament en el criteri de la raonabilitat i de la proporcionabilitat. Principis imprescindibles per interpretar les possibles vulneracions de l'art. 14 de la CE. Cal destacar que l'argumentació predominant va en el sentit de posar de relleu el caràcter no eliminatori de l'exercici, més que a defensar la seva obligatorietat. Cal mencionar també la referència que la Sentència de l'Audiència de Barcelona fa a la necessitat que l'Ajuntament de la ciutat «serveixi amb objectivitat als interessos generals i actuï amb el principi d'eficàcia», argument que usualment no és recollit com a fonament per a l'ús oficial de la llengua catalana en l'àmbit de la funció pública.

sts de 2 de març de 1989 (sala 3.ª secc. 2.ª). Rep. Ar. núm. 1.761 de 1989.

Aquí el Tribunal Suprem tracta del dret a l'educació amb relació al principi d'igualtat i a la qüestió lingüística. De manera que es manifesta sobre el segon conjunt de decisions jurisprudencials més nombroses sobre la temàtica lingüística després de la valoració de coneixements lingüístics en l'accés a la Funció pública. En concret, la Sentència es pronuncia sobre la decisió d'un centre d'atendre en una mateixa classe alumnes que havien optat per l'ensenyament en castellà i altres que havien escollit la línia valenciana. De manera que el grup rep l'ensenyament seguint aquesta darrera línia. A parer del Tribunal Suprem, aquesta tria del centre no suposa una discriminació per al primer grup d'estudiants, ja que és una decisió fruit d'una opció organitzativa, degudament raonada i, en conseqüència, no arbitrària; malgrat que podien haver estat adoptades altres fórmules organitzatives que podien haver possibilitat que cada alumne rebés l'ensenyament en la línia escollida.

sts de 21 de març de 1989 (sala 3.ª secc. 3.ª). Rep. Ar. núm. 2.396.

El Tribunal Suprem insisteix en el sentit d'acceptar la prova lingüística com a mèrit voluntari no eliminadori en la provisió d'un lloc de treball per a arquitectes quan no s'exigia als enginyers. No fa però cap esment a la justificació del tracte distint entre les dues licenciatures.

sts de 27 d'abril de 1989 (sala 3.ª secc. 2.ª). Rep. Ar. 2.893 de 1989

En aquesta decisió, el Tribunal Suprem continua rebutjant, en un supòsit concret, l'exigència de la superació de proves lingüístiques amb caràcter eliminadori, malgrat que a nivell teòric accepta aquesta possibilitat, per exemple a la sts de 12 de maig de 1988, Rep. Ar. 4.505 de 1988. El cas sobre el qual es pronuncia la sentència que ressenyem és un acord de l'Ajuntament de Llodio, pel qual es convocaven oposicions per cobrir una plaça de policia municipal. L'Audiència havia rebutjat el recurs de l'Advocat de l'Estat perquè entenia que es tractava d'una prova voluntària, però el Tribunal Suprem, contràriament, considera que és una prova obligatòria i eliminatòria i, per tant, no admissible segons reiterada jurisprudència. Ultra això, el Tribunal Suprem afirma que de considerar-se com a mèrit voluntari, la seva decisió seria idèntica donat que, al seu parer, la convocatòria era discriminatòria perquè la qualificació de la prova lingüística pot atorgar fins a un terç de la puntuació global màxima que els aspirants poden obtenir. Cal assenyalar que el Tribunal Suprem menciona que la plaça de policia municipal «exigeix contacte freqüent amb el públic, en una zona en la qual hi ha bascoparlants»; raó suficient per fonamentar una certa desproporció favorable a l'exigència de la llengua basca.

sts de 16 de maig de 1989 (sala 3.ª secc. 2.ª). Rep. Ar. 3.698 de 1989.

El Tribunal Suprem no estima el recurs contra la Sentència de l'Audiència de Bilbao, presentat per la representació processal del Govern Basc, en defensa de l'Ordre de 25 de març de 1986 del Departament de Presidència i Justícia del Govern Basc. El motiu de la desestimació és triple, encara que pel que fa a nosaltres l'interès se centra en el tercer motiu de rebuig. Bàsicament la línia argumental de l'Audiència assenyalava que el mandat de l'art. 14 de la llei de normalització lingüística de l'euskera estableix que els poders públics determinaran les places per a les quals és preceptiu el coneixement del castellà i del basc. L'esmentat article no està encara desenvolupat i no pot desplegar-se de manera simultània a la convocatòria d'una oposició, sinó que n'ha de ser previ i independent. De manera que els ciutadans puguin conèixer amb antelació els llocs per als quals és necessari el coneixement de l'euskera. Aquesta sentència posa de relleu la manca de raonaments en l'ordre recorreguda, en el sentit de definir les necessitats lingüístiques de cada lloc de treball d'acord amb les funcions a desplegar i amb els principis de racionalitat i proporcionalitat. El Tribunal Suprem acull aquests fonaments jurídics sostinguts per l'Audiència.